

L'ENTREVISTA

Antonella Broglia
EMPREDORA I CONSULTORA

PLAÇA MAJOR

“Si ets pioner, val la pena posar-se en problemes”

Eduard Batlle

Arribo dos minuts tard –la pluja genera més trànsit– i em renya. “Piove!...”
[Somriu] *Governo, ladro.* Però això és el contrari del que jo penso, eh! Donar sempre la culpa a l'altre... a què ens porta?

Fa la sensació que no para mai. Què ha vingut a fer ara a Barcelona?

A parlar amb un senyor que és un expert en el futur del vídeo sobre un projecte d'un documental en format web, que és superinnovador perquè es nodreix d'enllaços, etc. I per tant, la visió és encara molt experimental i immersiva. S'ha fet molt poc al món en aquest sentit.

I?

Li he dit que sí sense pensar-m'ho perquè he descobert, últimament, que no serveix de res descobrir de què van les coses: mai no ho saps. I sí que val la pena posar-se en problemes sí, després, fas coses que mai ningú ha fet, o fas coses que no saps d'on trauràs els diners per fer-les. Aquest tipus d'emprenedoria, la dels pioners, és la que et porta a llocs que no t'esperaves.

Què l'apassiona?

L'educació m'interessa molt, sobretot les experiències noves en les quals el web i els nous audiovisuals es converteixen en una part substantiva de l'educació.

Són temps de transformacions.

Hi ha una energia renovadora en l'educació en general i a la universitat en particular. Saps què? És apassionant!

El què?

Saps que hi ha unes escoles als Estats Units que són de ciutadans privats que es fan amb diners de l'Estat? Tu pots fer-ho, allà! Si tu tens un projecte, perquè creus que has d'ensenyar periodisme als nens del teu barri, més enllà de l'educació primària, perquè és la teva visió, pots fer-ho si té sentit i compleix una sèrie de requisits; l'Estat et dona diners per fer-ho. Es diu Charter Schools.

Molt interessant.

És un format que ha estat com un revulsiu perquè ha permès personalitzar l'educació i trencar un model clàssic que mostra símptomes que cada vegada funciona pitjor. Per això es parla cada vegada més de l'educació diferencial.

Són transformacions imparables.

Mira! Hi ha barris desfavorits a Nova York amb nens de famílies al límit, però aquests es converteixen en els campions nacionals de matemàtiques perquè s'ha creat allà mateix una escola a mida per a

Broglia és de Mòdena, “capital de l'òpera, el vinagre balsàmic i els cotxes esportius” ■ E.P.

Inquieta, digital i vital.

Antonella Broglia és un gran referent en matèria d'emprenedoria a internet i com a visionària sobre noves tendències i l'ús educatiu de la xarxa. La seva vitalitat és contagiosa i sempre intenta anar un pas endavant respecte de les tecnologies emergents, la ciència, l'educació i nous models de gestió. Se sent una apassionada de la innovació i li agrada aprendre de tot tipus d'idees i projectes, “especialment, dels joves amb energia, preparats, i ment oberta”. No li agrada parlar de la crisi i està convençuda que ha de provocar que les persones confiïn més en les possibilitats individuals que en el sistema.

ells. Cal observar aquestes noves escoles. És molt interessant!

En què més creu?

En el discurs que el vídeo és una eina perquè el món aprengui. Hi ha moltes coses que s'aprenen veient vídeos curts a Youtube, i això és així! Amb grans professors de Harvard, Berkeley, Yale... que fan classes. Una cosa impensable fins fa tres anys! Saps que hi ha una universitat que es diu University of the People?

No, no la conec.

Doncs és a internet. Si tens internet i parles anglès, tens accés a un contingut formatiu interessantíssim i al treball voluntari d'excel·lents exprofessors que s'han jubilat i que hi ensenyen perquè volen. University of the People. No és apassionant? No et sembla extraordinari tot això? A mi sí. Més coses?

Sí, és clar.

També hi ha el *many to many*. Un futur escenari on tots ensenyem a tots el que sabem i ens apassiona ensenyar: sigui el que sigui. És fantàstic! Em té fascina!

Canvis i més canvis reals i digitals.

I també, com s'ha demostrat gràcies a internet, que el nen ja no cal que sigui tutoritzat per ensenyar-li com ha d'aprendre.

Som en la revolució audiovisual i del coneixement.

I saps quin problema tenim? Que els bons mestres no van on més es necessiten, a una cabana de Nairobi, sinó a les escoles confortables. Però aquests nens africans, si els ho faciliten, aprenen, i molt, d'internet. I quan l'experiència és en grup, doncs encara hi ha més futur.

Prosperitats

Roger Costa-Pau

Felicitar algú per un fet agradós o felicitar-nos els uns als altres d'una manera franca és un acte sempre bonic, que fins i tot pot ser esplèndid, segons el moment en què és perpetrat i en funció de l'esdeveniment que el pugui suscitar. Un acte que està bé perquè ens ajuda a estimular, en les nostres vides íntimes i potser clausurades, la consciència i l'aliment de l'alteritat. Però les felicitacions que ens dediquem van perdent vibracions humanes i sensatesa en la mesura que s'acosten a les fredors més ridícules de la convenció. Les convencions potser no ofenen, però sí que creen en nosaltres una insalvable indiferència. Aquests dies de Nadal –i avui, que és Cap d'Any– ens feli-

No tenim encara a l'abast de les mans ni del cor la llibertat natural que ens pertoca

citen i felicitem més que mai. Ens felicitem desitjant-nos un any com més pròsper millor. És lícit –i tant!– però tot plegat demana matisacions en el seu contingut: vivim uns temps fràgils i comença a ser l'hora d'anar definint els contorns d'aquestes prosperitats a què tan genèricament al·ludim. Ras i curt: tenim la tradició i s'entén que hem de preservar-la sempre, però si ara mateix m'hagués de pronunciar al respecte els diria que per més que m'hi esforci se'm fa impossible activar en l'imaginari la idea de convertir-me en un pastoret amb samarra lliurat a l'ideal d'una llum única, personificada en un salvador únic en tot i únic també per a tots... I més: aquest país som una gent –i això no només ens passa a nosaltres en el món– que mantenim una lluita oberta contra el temps perquè anem fent-nos grans i no tenim encara a l'abast de les mans ni del cor la llibertat natural que ens pertoca. Se'ns fa tard, i en aquesta desesperança tampoc en veig capaç de poder participar d'una prosperitat com la que ara etziba Artur Mas, segons la qual ens cal encara més paciència abans no arribem a la plenitud guanyada. Com tampoc cal que juri que no tinc ni voldré tenir res a veure amb les prosperitats que ens ofereixen des d'una recelosa, vella i egòlatra Espanya; vull dir les seves obsessions delirants que cada cap d'any fan resumir en forma de cançoneta rànica i depravada a un monarca cada any naturalment més xacrós. No participaré de cap prosperitat que contingui la menor forma d'ignomínia, ni aquí ni arreu. I bé: ara vostès poden anar afegint més coses en un llarg etcètera... Una llum única no ens portaria enlloc. L'aposta és una prosperitat de prosperitats; les que comencen en cadascú, les que van creixent i que de seguida són del món.